

#1

heart shattered into pieces

ขย่าวสองข้างภายใต้ยื่นแบนรดัดงของชายหนุ่มก้าวเข้า
มาในเขตล็อบบี้คอนโดมิเนียมราคาสูงลิ่ว และเพราะเป็นสถานที่พัก
อาศัยระดับพรีเมียม จึงมีพนักงานประจำอยู่หลังเคาน์เตอร์คอย
อำนวยความสะดวกให้ลูกบ้านตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง หญิงสาวสองคน
ค้อมศีรษะต้อนรับผู้มาเยือนขาประจำรายนี้เหมือนอย่างเคย ทั้ง
คู่มีอาชีพมากพอที่จะไม่แพร่พรายความลับของลูกบ้านหรือ*แขก*
ของลูกบ้าน แม้รู้ดีอยู่เต็มอกว่า*เคเจ คณิน* นักร้องหนุ่มมีชื่อเสียงที่เพิ่ง
ย่างกรายเข้ามา กำลังจะขึ้นไปหาแฟนหนุ่มที่ชั้น 29 ของอาคารแห่งนี้

แม้เธอทั้งคู่จะตกทหายด้วยรอยยิ้ม ทว่าชายหนุ่มกลับรู้สึกว่ามัน
มันจืดเจื่อนผิดจากทุกครั้ง เขาไม่ทราบสาเหตุ รู้สึกเอะใจ แต่ไม่ได้คิด
ทักท้วง คาดเดาเอาเองว่าพวกเธอคงเหนื่อยล้าและง่วงงุนเพราะต้อง
เข้างานกะดึก เวลาที่ผู้คนส่วนใหญ่กำลังนอนหลับพักผ่อน

ชื่อ*เคเจ*ที่ทุกคนเรียกขานนั้นไม่ได้มาจากการเป็นหนุ่มลูกครึ่ง
แต่อย่างใด เนื่องจากพ่อและแม่มอบชื่อเต็มให้ว่า*นายคณิน จิต-*
ภัคดีกุล ชื่อเล่นง่าย ๆ จึงถือกำเนิดจากตัวอักษรภาษาอังกฤษตัว

แรกของทั้งชื่อและนามสกุล

ภายนอกเขาอาจจะดูคล้ายผู้ชายดิบห่ามเพราะทั้งตัวเต็มไปด้วยรอยสักซึ่งใครหลายคนมองว่าน่ากลัว ทว่าเนื้อแท้ของคณินกลับอ่อนโยนจนคนรอบข้างต่างรักใคร่และเอ่ยปากแซวเสมอว่าอุปนิสัยขัดกับลุค นักร้องหนุ่มนี่ก้ำอู้อยู่บ่อยครั้ง เพราะในความคิดของเขานั้นมันไม่มีหรือกอุปนิสัยแบบหนึ่งที่ขัดกับลุคแบบหนึ่ง ไม่ว่าจะบุคลิกภาพแบบไหนก็เป็นคนดี คนเลว น่ารักและน่ากลัวได้ด้วยกันทั้งนั้น เขาก็แค่ผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ได้เลวร้ายอะไรและเพียงชื่นชอบศิลปะบนเรือนร่างมนุษย์เท่านั้นเอง

สองขาของคณินก้าวอย่างมั่นคงแต่แผ่วเบา เขาไม่อยากจะเสียงดังเพราะตอนนี้เลยเวลาที่เที่ยงคืนมาได้เกือบสองชั่วโมงแล้ว เรียวกว่านั่นพาเจ้าของร่างกำยำมายังห้องชุดขนาดกลางที่เจ้าของมันคือเจ้าของหัวใจเขาอีกทีหนึ่ง มือข้างหนึ่งถือกล่องอาหารมือตีกที่ตบและคนรักโปรดปรานนักหนา มันคือเปิดอย่างหนึ่งกรอบเจ้าประจำที่ต้องรอคิวเกือบชั่วโมงกว่าจะได้มา

เพราะภาระหน้าที่ในช่วงนี้ค่อนข้างรัดตัวจนปลีกเวลามาหาแฟนหนุ่มได้ยากเย็น คณินจึงตั้งใจซื้อเมนูสุดอร่อยนี้มาเพื่อโกโทะซุที่แทบไม่มีเวลาให้ และเพราะอยากจะเซอร์ไพรส์ให้อีกคนตื่นตื่นดีใจเล่น เขาจึงไม่ได้บอกล่วงหน้าว่าจะกลับคอนโดก่อนกำหนดหนึ่งวัน

ที่นี้เป็นคอนโดของเพลงขวัญ แฟนหนุ่มที่คณินคิดถึงใจจะขาดเพราะไม่ได้เจอตัวเป็นๆ มาหกวันเต็มแล้ว คุยกันผ่านหน้าจอโทรศัพท์ที่ไม้อาจเทียบเท่าการได้สัมผัสตัวจริง ได้กอด ได้หอม แบบนั้นชื่นใจกว่ากันหลายเท่าตัว

กรีก

บานประตูปลดล็อกหลังเจ้าของร่วมมกลายๆ อย่างเขาดรหัดผ่าน ความคิดแรกคือเพลงขวัญคงหลับไปแล้วเพราะห้องนั่งเล่นมืด

สลัว ไม่ได้เปิดไฟเพดานไว้เลยสักดวง เขาจึงเดินผ่านร่องเท้าซึ่งมีขนาดใหญ่เกินกว่าจะเป็นของคนรักตัวเล็กไปโดยไม่ทันสังเกต คณินเดินไปกดสวิตช์เปิดไฟที่สี่เหลี่ยมที่เซนครั้ว เก็บเปิดอย่างหนึ่งกรอบใส่ตู้เย็น หยิบขวดน้ำมาดื่มแก้กระหาย บริเวณลูกกระเดือกที่มีรอยสักสวยทาบทับอยู่ขยับขึ้น-ลงตามจังหวะกลืนน้ำ พอได้เงยหน้าก็เหลือบไปเห็นว่าประตูห้องนอนแง้มอยู่ แสงไฟที่ลอดออกมาจากช่องเล็ก ๆ นั้นบ่งบอกว่าคนด้านในอาจจะยังไม่หลับหรือหลับไปโดยที่ยังไม่ได้ปิดไฟ

เขายิ้มอ่อน รู้สึกเอ็นดูแฟนหนุ่มไปล่วงหน้าแล้ว เพราะทักท้วงเอาเองว่าเพลงขวัญคงชอบหิวงานจากออฟฟิศกลับมาทำแล้วหลับคาโต๊ะทำงานเหมือนเคย รายนี้ก็ทุ่มเทกกับงานไม่แพ้เขานักหรอก

หนุ่มตัวสูงชะลูดย่องเข้าไปใกล้ห้องนอน คาดหวังว่าจะยื่นมองหน้าคนหลับปุ๋ยสักพักให้หายคิดถึงแล้วค่อยอุ้มเจ้าตัวไปนอนที่เตียง จัดท่าทางให้นอนในท่าสบาย

แต่แล้วความเป็นจริงกลับต่างจากจินตนาการราวฟ้ากับเหว เมื่อเขาค่อย ๆ แง้มบานประตูให้กว้างขึ้นจนเห็นภาพด้านในชัดเจน เต็มสองตา

ไม่มีใครนั่งหลังขัดหลังแข็งทำงานจนผล็อยหลับ คอมพิวเตอร์บนโต๊ะไม่ถูกเปิดด้วยซ้ำ มีเพียงคนสองคนกำลังกอดรัดพิดเหวี่ยงกันอย่างถึงใจบนเตียงคิงไซส์ ขยับร่างกายเข้าด้ายเข้าเข็ม ต็มด้าในหัวงกามารมณณ์จนไม่สังเกตเลยว่ามีใครอีกคนยืนมองจากตรงนี้

มือที่เคยคลายกำแนมจนล้นเลือดปูดโปน กัดฟันจนกรามขึ้นสัน คณินคงไม่โกรธขนาดนี้หากหนึ่งในสองคนบนเตียงนุ่มไม่ใช่แฟนที่คบหากันมานาน ปากสวยสดของเพลงขวัญที่เขาเคยจูบอย่างรักใคร่ ในเวลานี้กำลังครวญครางชื่อชายอื่นที่เขาไม่รู้จัก

“พีแทน อ้า อะ อะ...พีแทน”

พีแทน? เจ้าของร่างสูงใหญ่ที่กำลังขยับกึ่งกลางกายเข้า-ออก

ในตัวแฟนของเขาชื่อไอ้แทน

ความเสียใจและผิดหวังถ้าโถมเข้าใส่อย่างรุนแรงจนแทบล้ม
ทั้งยืน สมองสั่งให้เขาถอยออกมาหนึ่งก้าวโดยอัตโนมัติ เป็นกลไก
ป้องกันตัวเองจากสิ่งที่กระทบกระทั่งอันต่อจิตใจ แต่มันจะมีประโยชน์
อะไรในเมื่อตาของเขายังมองเห็นทุกอย่างชัดเจนอยู่ดี

แล้วเมื่อไรพวกมันจะหันมาเห็นเขาเสียที ยืนอยู่ตรงนี้ดูคน
หน้าไม่อายเอากันมาเกือบนาทีแล้ว

หนุ่มเจ้าของรอยสักโดดเด่นทนรอให้คนไร้สตั๊ตย์สองคนนั้น
เสร็จจาดตาไม่ไหวจึงตบบานประตูเสียงดังก้องไปทั่วห้อง

ปัง!

คนที่กำลังเคลิบเคลิ้มกันอยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง หันมามองเขา
เป็นตาเดียว

“เฮีย!” เสียงครางหวานเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นร้องลั่นตื่นตระหนก
ใบหน้าเสียวซ่าบัดนี้ไม่มีสีเลือดเจือปนอยู่เลย มันขาวซีดราวกับ
คนเห็นผี

สองคนบนเตียงรีบตัวด้ผ้าห่มมาปกปิดเนื้อตัวกันอาย หารู้ไม่
ว่าคณินเห็นไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

“นะ...นี่มัน คุณเป็นนักร้องนี่”

ชายหนุ่มนามว่าแทนไทชี้หน้าผู้มาเยือน ตาเบิกโตเพราะไม่
คิดว่าแฟนหนุ่มของน้องเพลง เด็กใหม่ที่เพิ่งย้ายมาทำงานในแผนก
ของเขาจะเป็นคนมีชื่อเสียง เขารู้เพียงว่าเพลงขวัญมีคนรักอยู่แล้ว
แต่ก็ไม่ได้สนใจจะถามไถ่ว่าเป็นใครมาจากไหน เพราะไม่ได้รู้สึก
ยี่หระหรือสะทกสะท้านอะไรต่อการเล่นกับคนมีเจ้าของ

“ไหนเฮียบอกว่า...”

“บอกว่าจะกลับพรุ่งนี้ใช่ไหม” คณินคลำหาเสียงตัวเองเจอ
หลังยื่นนั่งอยู่พักใหญ่ เอ่ยออกไปด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบพานให้คน
ฟังร้อน ๆ หนาว ๆ โดยเฉพาะคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแฟน

แฟนของเขาที่กำลังอ้าขาให้คนอื่น
 “แต่งตัวแล้วออกไปคุยกันข้างนอก...”
 สิ้นคำสั่งเพลงขวัญก็รู้สึกจวบจนหาเสื้อผ້าอย่างน่าสมเพช
 “มึงด้วย”

หากไม่สนิทกันจริงหรือเกลียดชังหน้ากันมาก ไม่มีทางที่คณิน
 จะใช้สรรพนามเช่นนี้เรียกบุคคลอื่น คนที่ได้รับเกียรตินั้นมีอาการ
 ลุกลี้ลุกลนไม่ต่างจากเพลงขวัญเท่าไร นัยน์ตาบ่งบอกถึงความหวาด
 กลัวว่าจะถูกตัวชาวบ้านยิงตาย ใ้รอยสักตามตัวนั้นยิ่งแล้วใหญ่ ดู
 เหมือนพวกนักเลงป่าเถื่อนชวนต่ออยดี

คณินมองภาพนั้นอย่างเวทนา สงสัยว่าลูกแบดบอยที่ใคร ๆ
 ต่างขนานให้จะมีประโยชน์ก็วันนี้เอง ดูท่าผู้ชายหน้าด้านนอนกับ
 แฟนชาวบ้านมันจะหวาดเกรงเขาอยู่ไม่น้อยเลย

เจ้าของขายาวคู่เดิมเดินกลับไปยังโซนนับแขกของห้อง ทว่า
 มันไม่มั่นคงเหมือนตอนเดินมาเลยสักนิด ภาพคนสองคนทำกามกิจ
 ร่วมกันยังคงติดตา สะบัดหัวให้ตายอย่างไรก็ไม่เลือนหาย เขารู้สึก
 เหมือนท้องฟ้ากว้างใหญ่พังครืนลงมาใส่จนร่างแหลกละเอียด คล้าย
 กับคนตาย ทั้งที่ยังหายใจ

ไปไม่เป็นเลย...

ในอกชายหนุ่มหวิวไหวเพราะรู้สึกว่าจะหระการเต้นของหัวใจ
 แต่ละครึ่งทิ้งช่วงนานกว่าปกติจนกลัวว่าจะหยุดลง ในหัวมีแต่คำถาม
 เดิมวิ่งพล่านไปมา หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้เสียที่ว่าคนรักกัน...เหตุ
 ไฉนจึงทำกันได้ดังคอ

เอื้อมนิ้วมือเรียวยาวไปเปิดไฟให้สว่างไว้ พอมองเห็นทุก
 อย่างชัดจึงพบสิ่งแปลกปลอมที่ไม่ควรจะอยู่ในห้องนี้ รองเท้าหนัง
 เบอวีใหญ่พอ ๆ กับเท้าของเขาถูกทิ้งขว้างไม่เป็นระเบียบ คงเพราะ
 เจ้าของรีบร้อนถอดมันให้พ้นทาง

คงกระด้นที่จะทำอะไร ๆ กันจนไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม

ยิ่งนึกภาพ ในใจก็ยิ่งปวดร้าว

นั่งนั่งรออยู่ไม่นานสองตัวการของเรื่องก็เดินมาด้วยหน้าถอดสี เสื้อผ้าหูลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย คณินเป็นหน้าหนี พักพิเปิดให้สองคนนั่งลงฝั่งตรงข้าม เพลงขวัญหน้าหดเหลือสองนิ้ว พยายามทำตัวสับเล็ก น้ำตาคลอหน่วยทั้ง ๆ ที่เขายังไม่ทันต่อว่า ที่น่าสมเพชกว่าคือชายหนุ่มวัยประมาณ 30 ปีที่นั่งข้างกันนั้นทำตัวสับยิ่งกว่าเพลงขวัญซึ่งตัวเล็กนิดเดียวไปอีก

“แอบเอากันมานานหรือยัง” คำถามแรกยิ่งตรงไม่อ้อมค้อมเรียกน้ำตาของคนมีความผิดให้หยดลงบนटक

“เฮีย...”

“เฮียถามก็ตอบ!” คงเป็นครั้งแรกในความสัมพันธ์ตลอดห้าปีที่คณินคิดว่าคนรักจนเจ้าตัวสะดุ้งพร้อมกับสะอื่น ยิ่งเพลงขวัญร้องให้ออกมามากเท่าไร ยิ่งเหมือนเป็นการยืนยันว่าสิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้ไม่ใช่ครั้งแรก

นักร้องหนุ่มสุดหยาบใจลึกเพื่อระงับสติอารมณ์ สองมือประสานกันแน่นเพื่อบังคับไม่ให้สั่น ในเมื่อท่าทางของเพลงขวัญให้ความกระจ่างแล้วว่าคงไม่ใช่ครั้งแรก คำถามต่อมาคือสองคนตรงหน้าได้เสียกันลับหลังเขามานานแค่ไหนแล้ว ไอ้เขาสองข้างบนหัวนี้มันถูกสวมไว้นานแค่ไหนกัน

“คุณมีแฟนใหม่” สรวพรนามสุภาพถูกหยิบมาใช้กับมือที่สามในความสัมพันธ์ แต่นั่นไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายกลัวเขาน้อยลง แทนที่แม่แต่จะเปิดปากพูด ได้แต่พยักหน้าแทนการยอมรับ เท่านั้นที่เรียกเสียง ‘ฮึ’ จากคณินได้ “แปลว่าเอากันทั้ง ๆ ที่ต่างฝ่ายต่างมีแฟนอยู่แล้ววั้นหรือ ระวังจริง ๆ”

ท้ายประโยคแผ่วเบาไม่ได้ตั้งใจตะโกนด่าใส่หน้าใคร เพียงแต่ทั้งห้องมันเงิบเสียงจนอีกสองคนได้ยินชัดเจนเต็มสองหู

“เฮีย...”

“เพลงยังไม่ต้องพูด หลังจากนั้นเสียให้พูดแน่” คณินพยายามใช้น้ำเสียงสงบนิ่งที่สุดแล้วเพราะไม่อยากให้เรื่องบานปลายไปมากกว่านี้ คนถูกสวมเขาหันไปหาผู้ชายชื่อแทนไท “วันนี้ผมไม่กระทืบคุณหรอกนะครับ”

ปากบอกว่าไม่ก็จริง แต่คนฟังชนลุกซู่ไปดวงหน้าแล้ว

“ผมจะไม่เอามือที่ต้องใช้ทำมาหากินไปต่อยปากไอ้เศษสวะอย่างคุณ จะไม่เอาชื่อเสียงมาเสียงเพราะอยากเอาฝ่าเท้าเหยียบขยี้หน้าคุณ” คณินวันวรรคไปสั๊กพัก “แต่เรื่องนี้แฟนของคุณต้องรับรู้”

เขาไม่ได้ต้องการข่มขู่ให้กลัว เขาตั้งใจปล่อยไอ้เลวนี้กลับบ้านโดยไม่มีร่องรอยจริงเพราะมันเป็นเรื่องผิดกฎหมาย แต่เชื่อว่าจะปล่อยให้คนผิดลอยตัวโดยไม่ได้รับผลกระทบอะไรเลย ใครอีกคนที่กำลังถูกสวมเขาโดยไม่รู้วิธีไหนอึไหนอยู่ควรรู้ความจริงให้ตาสว่าง

“คุณ ผมขออึ้ง...”

“คุณคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ต่อรองด้วยหรือ” นักร้องดังโพล่งกลางปล้อง ทำเอาคนที่กำลังจะแย้งต้องหุบปากจับ “รีบไสหัวไปก่อนที่ผมจะเปลี่ยนใจ”

สิ้นคำนั้นคนซึ่ขลาดก็กลนลานลุกจากที่นั่ง เบียดไหล่เพลงขวัญจนคนตัวเล็กแทบหงายหลัง คำว่าเอารองเท้าตัวเองได้ก็หนีหาย ไม่หันกลับมามองเบื่องหลังอีกเลย

ทั้ง ๆ ที่ไม่กี่นาทีก่อนยังแนบชิดกับแฟนเขาจนแทบจะหลอมรวมเป็นคนคนเดียวกันแท้ ๆ

“เสียครับ...” เพลงขวัญย้ายก้นมานั่งข้างแฟนหนุ่ม น้ำเสียงวิงวอนไม่ได้ฟังดูน่าสงสารสักนิดในความคิดของคณิน เมื่อก่อนเคยรักและเอ็นดูแค่ไหน บัดนี้มันกลับหายไปไม่หลงเหลือแม้แต่ฝุ่น

เพลงขวัญเพิ่งเปลี่ยนงานได้ไม่กี่เดือน ได้ยินเจ้าตัวบ่นว่างานยากแถมการแข่งขันค่อนข้างสูง โชคดีที่มีหัวหน้าแผนกใจดีคอยช่วยเหลือจึงผ่านช่วงทดลองงานมาได้ ด้วยความเห็นใจและสงสารที่คน

ตัวเล็กนิตเดียวต้องต่อสู้กับเสื่อสิ่งไหนที่ทำงานอย่างทรหด เขาจึงอยากรีบกลับมอลอบใจให้เร็วที่สุดพร้อมของกินอร่อยๆ ไม่นึกเลยว่าจะต้องมาเห็นภาพบาดตาจนทำเอาหัวใจด้านชาขนาดนี้

“เพลงนอกใจเฮียมานานแค่ไหนแล้ว”

คณินถามเสียงแผ่ว นิ่งเสียนเพลงขวัญรู้สึกหวาดกลัว จากที่แนบชิดก็ค่อยๆ ถอยจนชิดริมโซฟาอีกด้าน

ตลอดระยะเวลาที่คบหากัน เขาไม่เคยเห็นท่าทีเช่นนี้ของแฟนหนุ่ม อีกฝ่ายมีแต่รอยยิ้มและความอ่อนโยนให้กันเสมอ ผิดจากวันนี้อย่างสิ้นเชิง

“เพลงไม่ได้นอกใจ...”

“เพลงจะบอกว่ายังรักเฮียเหมือนเดิม แต่เอาที่มันเล่นๆ อย่างนั้นเหวอ” คณินเลิกคิ้วไม่เข้าใจ สีหน้าโกรธจัดค่อยๆ เผยออกมาให้เห็น คนมองถึงกับกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“แต่เพลงไม่ได้รักเขา เพลงระ...”

“อย่าพูดคำนั้นออกมาเขียนะเพลง!” คณินชี้หน้าบอกให้แฟนหนุ่มปิดปากเงียบก่อนจะพูดอะไรที่สวนทางกับการกระทำ นั่นคงจะทำให้เพลงขวัญกลายเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอกและไร้ค่าในสายตาเขามากขึ้นไปอีก

คราแรกคนถูกนอกใจเผลอคิดฝันไปเองว่าเหตุผลที่เพลงขวัญคอยถามย้ำว่าเขาจะกลับวันไหน กลับกี่โมง เป็นเพราะอีกฝ่ายคิดถึงและอยากพบหน้ากันเร็ว ๆ เหมือนอย่างที่เขาคิดถึง

แต่เขาคงโลกสวยเกินไป

“ฮึก...”

“เพลงทำทำไม ไหนเล่าให้เฮียฟังหน่อย”

คนถูกกระทำพยายามคิดแล้ว แต่กลับไม่พบเหตุผลที่ฟังขึ้นเลยสักข้อ...นอกเสียจากว่าอีกฝ่ายจะไม่รักกันแล้วเท่านั้น

“เพลง...” คนตัวเล็กภายใต้เสื้อผ้ายับย่นกัตรีมิฝีปากจนห่อ

เลือด ไม่รู้จะเริ่มสรวลจากตรงไหนให้ฟังดูเลวน้อยที่สุด

“มันเป็นใคร เจอกันที่ไหน” ในเมื่ออีกคนอีกอีก คณินจึงช่วยตีกรอบคำถามให้ เพื่อคนที่ขึ้นชื่อว่าแฟนจะนึกหาคำตอบได้ง่ายขึ้น

“หัวหน้าแผนกที่ออฟฟิศ”

เสียงเบาหวิว แต่เนื้อความแทงใจดำคนรับสารเต็ม ๆ ไม่ต้องสืบสาวราวเรื่องก็พอจะเดาได้ว่าคงเป็นรุ่นพี่ในออฟฟิศที่เจ้าตัวพุดถึงอยู่บ่อยครั้ง ไม่อยากนึกต่อเลยว่าคุณชายคนนั้นเข้ามาตีสนิทกับเพลงขวัญเพื่อชี้แนะเรื่องงานอย่างบริสุทธิ์ใจหรือเพราะหวังอย่างอื่น แล้วเพลงขวัญคาดหวังอะไรจากการนอนกับผู้ชายคนนั้นกันแน่

แต่จะเพราะอะไรมันก็คงไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว

“เสียผิดหวังในตัวเพลงมาก” ไม่มีการตำหนิตัวด้วยถ้อยคำรุนแรงหยาบคาย มีเพียงคำว่าผิดหวังและแววดาเคลือบด้วยความเศร้าหมองส่งไปให้คนฟัง

เท่านั้นก็เพียงพอที่จะทำให้เพลงขวัญสะอึกและสำนึกได้ว่าตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาตัวเองได้ทำผิดพลาดอย่างมหันต์

“เฮีย...เพลงขอโทษ” คนเด็กกว่ารีบวิ่งมาสวมกอดคณินเอาไว้จากด้านหลังขณะอีกฝ่ายลุกขึ้นทำท่าจะเดินหนี เพลงขวัญเหนียวรั้งสองขาของแฟนตัวสูงไม่ให้ขยับออกไปไกลกว่าที่เป็นอยู่ “ฮึก เพลงผิดไปแล้ว เฮียให้อภัยเพลงได้ไหมครับ”

เพลงขวัญไม่คิดจะกักเก็บน้ำตาและเสียงคร่ำครวญเอาไว้อีกต่อไป ร่ำให้กับแผ่นหลังกว้างของคนรักแบบไม่อาย แต่คนตัวเล็กจะรู้บ้างหรือเปล่าว่าคนที่ร้องไห้ไม่ออกอย่างคณินนั้นเจ็บปวดกว่าคนที่กำลังสะอึกสะอื้นมากมายนัก หัวใจของเขาบีบรัดจนเจ็บร้าวไปทั่ว

คนทำผิดใจขึ้นขึ้นเพียงเพราะอีกฝ่ายค่อย ๆ หันกลับมาหากันได้โอกาสชุกหน้ากับอกแน่น วาดวงแขนโอบเอวคณินเอาไว้แน่นหนา ราวกับกลัวอีกฝ่ายจะหลุดมือไป หารู้ไม่ว่าสิ่งที่ผลักดันแฟนหนุ่มให้

ออกห่างจากความสัมพันธ์นี้คือการกระทำใ้การไต่ตรองของตัวเอง
ในห้องนั้น

“เพลงกอดเลย กอดเสียให้พอใจ...” คณินไม่แม้แต่จะเอามือ
ที่ตกอยู่ข้างลำตัวขึ้นมากอดตอบคนตรงหน้า “เพราะหลังจากนี้เพลง
จะไม่มีสิทธิ์นั้นอีกแล้ว”

เพลงขวัญผงะถอยห่างหลังสิ้นประโยคนั้น เงยหน้ามองคน
ตัวสูงกว่าเหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตา

“นี่เสียจะเลิกกับเพลงหรือ”

“เพลงยังต้องถามอีกหรือ”

น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไม่ได้ทำให้คณินหวั่นไหวหรือใจอ่อน
เขาต้องใจแข็งเพื่อรักษาหัวใจตัวเอง กัดฟันทำในสิ่งที่คิดว่าถูกต้อง
ที่สุดแม้มันจะทำให้เจ็บปวดเพียงใดก็ตาม

สีหน้าเศร้าสรว้อยของคนที่เพิ่งถูกบอกเลิกกลายเป็น
เป็นความไม่เข้าใจ ก่อนจะกลายเป็นโทสะในที่สุด

“ทำไมเสียบอกเลิกกันง่ายจัง เราคบกันมาห้าปีนะ”

“...” คณินกลอกตามองเพดานด้วยความเหลือเชื่อ ไม่คิดว่า
คำคำนี้จะหลุดออกจากปากคนที่คบหาดูใจกันมานาน

ง่าย? อย่างนั้นหรือ พูดออกมาได้อย่างไรกัน

“หรือว่าเสียคบกับไอ้นักร้องคนนั้นตามที่ เป็นข่าวจริง ๆ”

เพลงขวัญเริ่มพาล พยายามคิดหาเหตุผลของการถูกบอกเลิกทั้ง ๆ
ที่มันกองอยู่ตรงหน้า ในขณะที่คณินไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายหมายถึง
นักร้องคนไหน

“...”

“เสียจะเขี่ยเพลงทิ้งเพราะตอนนี้เสียโด่งดังมีชื่อเสียงแล้วใช่
ไหม เสียจะทิ้งคนที่อยู่กับเสียมาตั้งแต่ยังเป็นนักร้องต๊อกลงในคลับ
จริง ๆ นะหรือ”

คณินไม่แน่ใจเลยว่าอะไรทำให้เจ็บมากกว่ากัน ระหว่างการ

ได้เห็นแฟนตัวเองนอนกับคนอื่นต่อหน้าต่อตา กับการที่อีกฝ่าย พุดจาตุแคลนความรักของเขามากมายถึงขนาดนี้ แม้รู้ว่าฝ่ายนั้นอาจ จะพุดเพราะอารมณ์โกรธนำพา แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ความเจ็บลดน้อยลงเลย

ประโยคนั้นของคนตรงหน้าคล้ายจะสื่อเป็นนัยว่าเขาเป็นคน เองชวยที่ไม่สำนึกบุญคุณคนที่ล้มหัวจมท้ายกันมาตั้งแต่ต้น พวกเขา คบกันตั้งแต่คดีนยังเป็นนักร้องของ The Blackwoods นั่นเป็นเรื่อง จริง แต่มันก็ไม่ใช่อ้ออ้างที่อีกฝ่ายจะเอามาใช้เพื่อรังเขาไว้ ทั้ง ๆ ที่ ตัวเองไปมีความสัมพันธ์กับคนอื่นก่อน

อยู่ ๆ คนที่ถูกลัดเยียดความผิดในเรื่องนี้ก็กลับกลายเป็นเขา เสียอย่างนั้น

“คุณจะคิดแบบนี้ก็ได้ครับถ้ามันทำให้คุณสบายใจ”

เพลงขวัญคล้ายถูกตบหน้าด้วยสรรพนามใหม่ มันฟังดูห่างเหิน และเยือกเย็น และเขารู้ดีกว่าใครว่าหากคดีนี้ตัดสินใจแล้ว คำไหน ต้องเป็นคำนั้น

“เฮียครับ เพลงขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ได้ตั้งใจเรื่องไหนครับ เรื่องที่คุณไปนอนกับคนอื่นหรือเรื่อง ที่กล่าวหาผมเมื่อกี้”

“ฮึ๊ก...”

ตอบไม่ได้ เพลงขวัญจมนุ่มแล้วซึ่งข้อแก้ตัวไม่ว่าจะเรื่องใด สิ่งที่ถูกและทำมันดูผิดพลาดไปหมดทุกอย่างก้าว และในเมื่อทุกอย่าง มันฟังลงแล้ว เขาจึงเลือกทำในสิ่งโง่เขลาด้วยการเหยียบย่ำซ้ำเติม ให้มันฟังลงไปอีกอย่างไม่มีขึ้นดี

“เฮียแม่งไม่เคยมีเวลาให้เพลงเลย!”

ชายาวที่กำลังจะก้าวออกมาชะงักกึก

“ตั้งแต่เริ่มเป็นนักร้องอาชีพเฮียก็เอาแต่ชุกอยู่กับพีอาร์/ ยัง พอเป็นศิลปินเดี่ยวยังไม่เป็นเวลา เพลงเหงา เพลงไม่มีใคร เวลา

ปัญหาเพลงก็ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครเพราะแฟนเพลงมันเอาแต่ทำงาน!”

คนเด็กกว่าตะโกนก้องด้วยความคับข้องใจ เรื่องราวอัดอั้นตันใจร้องพรูออกมาเป็นธารน้ำหลาก เจ้าตัวพาดพิงไปถึงอดีตสมาชิกร่วมวงของคณินที่เคยทำเพลงด้วยกันก่อนยุบวงไปเมื่อไม่นานมานี้

“พี่แทนเขาคอยช่วยเพลง รับฟัง คอยดูแลเวลาที่เฮียไม่อยู่นี่ไงเหตุผลที่เพลงนอนกับเขา เฮียพอใจหรือยัง!”

คณินอยากจะร้องให้ออกมาหลังได้ยินแบบนั้น ใจหนึ่งก่นด่าตัวเองที่ปล่อยปละละเลยคนรักในยามที่เจ้าตัวต้องการ แต่อีกใจกลับอยากตะโกนด่าเพลงขวัญมากกว่าที่ยังหีบยกเรื่องโน้นเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อหาข้ออ้างให้พฤติกรรมแย่ ๆ ของตัวเอง

เขาพยายามมาหาเพลงขวัญทุกครั้งที่ว่าง ทั้งคอนโดตัวเองเพื่อมาใช้เวลาร่วมกันในวันหยุด หากต้องห่างกันก็ใช้วิดีโอคอลเป็นสื่อกลางในการสื่อสารไม่ได้ขาด แล้วทำไมถึงไม่ยอมเล่าเรื่องราวหนักใจให้เขาฟังแทนที่จะเป็นเพื่อนร่วมงานคนนั้น

แล้วมันจำเป็นต้องไปเล่าบนเตียงด้วยหรืออย่างไรกัน

“ถ้าคุณจะให้โทษว่าเป็นความผิดของผม ฉันผมก็ต้องขอโทษด้วยที่บอกพร่องต่อหน้าที่แฟนของคุณต้องไปเรียกร้องเอาจากคนอื่น”

“เฮีย...”

“หวังว่าคุณจะให้ภัยผมนะครับ”

น้ำเสียงห่างเหินและหมองเหม็นของนักร้องหนุ่มทำเอาเพลงขวัญสะอื้นฮัก เจ็บจนต้องลงไปนั่งกอดกับพื้น

ข้อมือของคณินถูกรั้งเอาไว้ด้วยมือสองข้างของเพลงขวัญ แต่ในวินาทีนี้ ถึงแม้อดีตแฟนหมาด ๆ จะลงทุนคุกเข่าอ้อนวอนกัน สิ่งที่ตัดสินใจไปแล้วเขาจะไม่มีวันเรียกคืน หากการให้อภัยและกลับมาคบกับเพลงขวัญหมายถึงการต้องรักกันบนความหวาดระแวงแล้วละก็ คณินเลือกตัดใจเสียตั้งแต่ตอนนี้ยังดีกว่า ไม่ว่าจะนอกร่างหรือ

นอกใจ เขาคงไม่มีวันอยู่กับมันได้ทั้งนั้น

“ผมจะให้คนมาขนของของผมออกไปตั้งแต่คืนนี้เลย คงไม่
รบกวนนาน”

“ฮือ...” ยิงฝ่ายหนึ่งพูด ฝ่ายหนึ่งก็ยิงร้องไห้โฮ

“หลังจากนี้เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน อย่ามาให้เห็นหน้าอีก”
คณินยื่นคำขาดก่อนจะดึงมือออกจากกรอกรอกุม มันเป็นอิสระ
อย่างง่ายดายเพราะคนบนพื้นร้องไห้หนักจนไม่มีแม้แต่เรียวแรง
เหนียววัง

คณินก้าวออกมาถึงบริเวณหน้าประตู แต่ก่อนที่ขาคุณั้นจะพา
เจ้าตัวออกจากห้องนี้ไปและไม่หวนกลับมาอีก เขาหมุนตัวกลับมา
ทางเดิม เอ่ยประโยคสุดท้ายที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนอกใจสักนิด
แต่กลับตอกย้ำให้คนฟังรู้สึกทรมานทราญกว่าที่เป็นอยู่

“ซื้อเปิดอย่างหนึ่งกรอกลับมาให้ อยู่ในตู้เย็น”

นั่นคือประโยคทิ้งท้ายก่อนหันหลังให้คนทรยศต่อความรักที่
เขาเฝ้าทะนุถนอมมาตลอดห้าปี

เมื่อเดินลงมาถึงบริเวณลิโอบบิจึงได้พบกับแววดาห้วงหาอาหาร
จากพนักงานต้อนรับคู่เดิม เขาเพิ่งเข้าใจว่าเหตุใดก่อนหน้านี้รอยยิ้ม
ของพวกเธอถึงดูไม่สดใสและจริงใจเหมือนทุกครั้ง

ที่แท้ทั้งสองคนก็รู้อยู่ในใจตัวเองว่าเขาจะต้องขึ้นไปพบกับ
อะไร

คณินชอบเอาหัวใจอันบอบช้ำกลับคอนโดตัวเองที่ห้องร้าง
ไปนาน ปกติแล้วหากเขาไม่ได้ไปขึ้นคอนเสิร์ตที่ไหนไกล ๆ สถานที่
ที่เขาอยู่ประจำคือคอนโดของเพลงขวัญ หรือหากจะพูดให้ถูกต้อง
มันคือคอนโดที่เขาซื้อให้ฝ่ายนั้นเพื่อตอบแทนน้ำใจคนที่ร่วมชีวิตกัน
มาตั้งแต่ช่วงเวลาที่ที่ยังไม่มีชื่อเสียงและเงินทองมากมายขนาดนี้

พอได้นึกถึงที่นั่น คณินก็อดถามตัวเองว่าอนทัพรอยผู้ชาย

คนนั้นมาก็ครั้งก็หนแล้วไม่ได้

เกิดมานบนโลกนี้ก็หลายปี วันนี้เขาเพิ่งได้เรียนรู้ว่าใจสลายมันรู้สึกอย่างไร

ที่ผ่านมาคณินตั้งใจทำงานและทำมันอย่างหนักเพื่อเก็บเงินสร้างชีวิตที่ดีขึ้น ทอยยเก็บจากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าอนาคตอันสดใสที่วาดฝันร่วมกับเพลงขวัญต้องมาพังลงในวันที่เขาใกล้จะมีพร้อมทุกอย่างแล้ว

ชายหนุ่มเดินมาทุดตัวลงที่ปลายเตียง ไหลลู่ลงอย่างน่าสงสาร

“เพลงไม่รักเสียแล้วเธอ”

ในตอนนั้นเขาอยากถามคำถามนี้ออกไปเหลือเกิน แต่ก็ต้องหักห้ามใจเอาไว้เพราะหาประโยชน์จากการถามไม่ได้เลย หากคำตอบคือรัก เขาก็คงไม่เชื่อ และหากเพลงขวัญบอกว่าไม่รัก ก็รังแต่จะทำให้เจ็บกว่าเดิม คณินจึงจำต้องเก็บมันกลับมาถามตัวเองเพียงลำพัง...และใช้ความเจ็บแทนคำตอบ

ไหลที่เคยผึ่งผายมีอาการสั้นน้อยๆ และเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นจากการร้องไห้ระบายความเสียใจ ไม่เพียงไหลที่สั้นเทิ้ม นัยน์ตาริมฝีปาก และมือที่ยกขึ้นมาปิดหน้าเอาไว้ก็สั้นไหวไม่มั่นคง หรือแม้กระทั่งคำว่ารักที่คณินเคยเชื่อมั่น บัดนี้มีมันที่กำลังสั่นคลอน

แม้ต่อหน้าเพลงขวัญเขาจะทำเป็นใจแข็งขนาดไหน แต่พอได้อยู่กับตัวเองกลับไม่คิดจะห้ามน้ำตา ปล่อยให้มันไหลไปพร้อมๆ กับการปล่อยวางความรักครั้งนี้ที่หลุดมือไปแล้ว

คอนโดหุมีเพียงความมืดมิดปกคลุม ไม่มีใครคอยเคียงข้างไม่วามองไปมุมไหน จะโทร. ไประบายกับใครสักคนก็นึกเกรงใจ เพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงพระอาทิตย์ก็คงโผล่พ้นขอบฟ้า แม้รู้ดีว่ายังมีใครอีกหลายคนพร้อมโอบกอดและปลอบใจเขาหากรู้เรื่องนี้เข้า แต่ชั่วโมงนี้ นาทีนี้ คณินจำต้องกอดตัวเองเพื่อให้ผ่านพ้นค่ำคืนอัน

ยาวนานในความรูสึกนี้ไปเสียก่อน

ทั้งห้องเงียบงัน มีเพียงเสียงชายคนหนึ่งร้องให้ไป*นางจะขาดใจ*
อยู่ปลายเตียงนอนของตน

นักร้องตั้งนั่งไว้อาลัยให้ความรักที่พังลงแล้วอยู่นาน รู้ตัวอีกที
แสงจากดวงอาทิตย์ก็ลอดผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาทักทาย หลังน้ำตา
หยดสุดท้ายที่หลังให้คนเคยรักหยุดลง เขาก็ตัดลินใจลุกขึ้นมาถ่าย
ทอดความเจ็บปวดครั้งนี้เป็นบทเพลง เขียนมันเองทุกตัวอักษรด้วย
หัวใจที่แหลกสลาย คณินสามารถรวบรวมสติคืนมาและแต่งเพลงนี้
ให้จบอย่างง่ายดายภายในเวลาไม่กี่นาที ใช้ความรู้สึกปวดร้าวเจียน
ตายเป็นแรงขับเคลื่อนจนมันออกมาเป็นเนื้อเพลงแสนเศร้า...ทว่า
สมบูรณ์แบบ

เวลาเพียงหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นถูกใช้ไปกับการเตรียม
ทีมทำดนตรี ปรับแต่งทำนอง มิกซ์เสียง ทำยที่สุดเพลงแสนเศร้าก็
เผยแพร่ให้คนนอกห้ทั่วประเทศได้ฟังและร้องให้ไปพร้อม ๆ กับ
เจ้าของเพลง

เธอรักหรือเกลียดกัน

เพราะอะไรความรักนั้นจึงเปลี่ยนไป

แต่หมดรักกันแล้วก็ไม่เป็นไร

เพราะใจดวงนี้ยังเจ็บซ้ำได้อีกหลายครา

คณินปล่อยเพลงเศร้าจากประสบการณ์ตรงของตนออกไป
โดยไม่รู้เลยว่า เนื้อร้องจากการเขียนด้วยมืออันสั่นเทานั้นส่งผลต่อ
จิตใจ*ใครบางคน*มากมายขนาดไหน มันได้กลายเป็นเครื่องมือ
เยียวยาขั้นดีและช่วยให้ใครคนนั้นซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของมหานคร
อันสับสนวุ่นวายแห่งนี้สามารถเดินออกจากความเจ็บซ้ำแสนสาหัส
...และเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง

#2

happy birthday, stranger

“นี่แกฟังเพลงนี้อีกแล้วหรือใจ กะเอาให้ครบหมื่นรอบเลยไหม”

นักศึกษาจบใหม่ที่เพิ่งเริ่มต้นชีวิตวัยทำงานได้ยังไม่ถึงหกเดือนติดปั๊ม Pause บนแอปมิวสิกสตรีมมิ่งแล้วเงยหน้ามองเพื่อนรักควบตำแหน่งเพื่อนร่วมงานของตนเองในช่วงพักกลางวัน

“ทำแหมะ ก็ชอบฟังเพลงนี้จะ ใครจะทำแหมะ”

ใจ หรือ **ใจสมุทร** ลอยหน้าลอยตาตอบจนเพื่อนสนิทอย่าง **เอ็ง** หรือ **อารยา** นึกหมั่นไส้ เธอจำได้แม่นยำว่าแต่ไหนแต่ไรมา หนู่มงูเกิดตาหวานคนนี้ไม่ใช่คนที่หลงใหลการฟังเพลงนัก นอกจากจะไม่ใช้สไตส์แล้ว อีกเหตุผลที่ทำให้ใจสมุทรไม่สามารถติดตามคารานักร้องเหมือนเพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ได้ เพราะต้องเอาเวลาไปทุ่มเทกับการประกอบเกรดเฉลี่ยให้อยู่ในเกณฑ์ที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด เพื่อไม่ให้หลุดทุนการศึกษา ทว่าใจสมุทรเวอร์ชันนั้นกลายเป็นอดีตไปแล้ว ใจสมุทรเวอร์ชันใหม่มาพร้อมกับอารมณ์สุนทรีย์เกินเบอร์จนเพื่อนอย่างเธองงเป็นไก่ตาแตก

ใจสมุทรฟังเพลงสุดซึ้งรักอย่าง “เจ็บได้อีก” ของนักร้องชื่อดัง นามว่าเคเจมาพักใหญ่ๆ แล้ว แกมยังชอบแหกปากร้องตาม เนื้อร้องถูกต้องแม่นยำทุกคำ แต่จะถูกคีย์ใหม่นั้นก็อีกเรื่อง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สน ยึดเอาความมั่นใจเป็นที่ตั้งเสมอ

อยู่ๆ คนที่ไม่ค่อยแยแสจะดูหนังฟังเพลงสักเท่าไรกลับมีนักร้องหนุ่มรอยสักสะท้านวงการเป็นไอดอล หายใจเข้าหายใจออกเป็นพีเคเจ แกมยังยอมอดนอนหอบสังขารไปให้กำลังใจเขาติดขอบเวที ตั้งหลายครั้งหลายหนพร้อมของขวัญติดไม้ติดมือ เองเองก็โดนลากไปเป็นเพื่อนอยู่บ้าง หรือถึงแม้จะไม่วางไปด้วยในบางครั้ง ไล่เพื่อนตัวน้อยก็ขายเดี่ยวโดยไม่รังไรใคร ขอแค่ได้เจอหน้าพีเคเจเท่านั้น เป็นพอ

แล้วแบบนี้จะไม่ให้แปลกใจได้อย่างไรกัน

“ถามจริง ชอบไรนักรหน้ากับเพลงนี้ มันแทงใจดำเธอ” เอ็งกระเซ้า อดเชื่อว่าความรักครั้งล่าสุดของใจสมุทรมันช่างตรงกับเพลงออกหักเพลงนี้เหลือเกินไม่ได้ ที่เอ็งกล้าแห่เพราะเพื่อนของเธอไม่มีอาการเศร้าสร้อยอีกแล้วเมื่อเอ่ยถึงคนรักเก่า หากเป็นใจสมุทรเมื่อก่อนคงเผยสีหน้าลูกแมวออกหักออกมาให้เห็นบ้าง

“แกไม่รู้อะไร เพลงนี้มันทำให้เราก้าวข้ามความเจ็บปวดมาได้เลยนะ”

แววตาเอ็งอ่อนแสงลงหลังได้ฟังคำตอบ รู้สึกดีใจที่เพื่อนผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานจากการถูกนอกใจมาได้ อีกทั้งยังยินดีที่ทั้งคู่เลิกกันเสียที เพราะเอ็งก็ไม่ได้ปลาบปลื้มอดีตแฟนหนุ่มของใจสมุทรอยู่แล้วเป็นทุนเดิม

“มันยังไ้ ไหนเล่าซี”

“ก็...” หนุ่มน้อยพยายามนึกย้อนกลับไปเมื่อหลายเดือนก่อน ตอนได้ฟังเพลงนี้ครั้งแรก “คงชอบเพราะเนื้อเพลงที่พีเคเจแต่งละมั้ง”

ใจสมุทรยอมเปิดปากเล่าย้อนไปถึงวันที่เพลงเพราะๆ แต่

แสนเศร้าลอยมาเข้าหูโดยบังเอิญ ตอนนั้นเขาหมดอาลัยตายอยาก เพราะยังทำใจให้ลืมเรื่องเลิกรากับแฟนคนล่าสุดไม่ได้ จึงตัดสินใจ เดินเข้าร้านขนมหวานชื่อดังเพื่อเติมความหวานให้ชีวิต หวังว่า น้ำตาลจะช่วยให้อารมณ์ดีขึ้น

แต่สิ่งที่ทำให้ใจสมุทรอารมณ์ดีกลับไม่ใช่น้ำตาลอย่างที่คิดไว้ ระหว่างที่ตักของหวานกินด้วยใจอันห่อเหี่ยว บทเพลงหนึ่งก็ ดังขึ้นมาจากลำโพงของทางร้าน ใจสมุทรคงปล่อยมันผ่านหูไป เหมือนเคยหากเนื้อหาของเพลงไม่กินใจถึงขนาดต้องวางช้อนลงเพื่อ ตั้งใจฟัง

เธอรักหรือเกลียดกัน

เพราะอะไรความรักนั้นจึงเปลี่ยนไป

แต่หมดรักกันแล้วก็ไม่ใช่ไร

เพราะใจดวงนี้ยังเจ็บซ้ำได้อีกหลายครา

ใจสมุทรนั่งนินทาถามในเนื้อเพลงเป็นคำถามที่เขาเองก็อยาก รู้คำตอบเช่นกัน อดีตคนรักต้องเกลียดกันขนาดไหนถึงได้ลงมือ ทำร้ายจิตใจกันอย่างเลือดเย็น หากเกลียด แล้วเหตุใดปากถึงพร่ำ พูดคำว่ารักกรอกหูกันทุกวัน การกระทำและคำพูดที่สวนทางกัน แบบนั้น เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ

นั่งฟังเพลงนั้นไปเรื่อย ๆ จนมันจบลงและถูกแทนที่ด้วยเพลง ใหม่ ทว่าหนุ่มน้อยยังติดค้างไม่ยอมมูฟออนจากเพลงที่เพิ่งได้ฟัง ไป ปากก็พิมพ์ทำนองซุกเข้าไปเข้ามาไม่หยุด โดยเฉพาะท่อนที่ว่า...

‘ใจดวงนี้ยังเจ็บซ้ำได้อีกหลายครา’

ใจสมุทรท่องวรรคนั้นจนขึ้นใจพร้อมกับทบทวนเรื่องราวทุกอย่างที่เกิดขึ้น และในสี่ขววินาทีหนึ่ง คนนอกหักก็ตกผลึกทางความคิด ปลดล็อกออกจากความผิดหวังได้ในแบบที่ตัวเองยังแปลกใจ

อาจเป็นเพราะมันล่องเลยมานานจนถึงเวลาที่เขาคควรตัดใจ เสียที อาจเพราะเนื้อเพลงมันช่างโดนใจ หรือเพราะเมื่อได้ฟังเนื้อ

เสียงของนักร้องคนนี้แล้วคล้ายได้รับการปลอบประโลม เขาก็ไม่อาจรู้ได้ แต่ใจสมุทรเริ่มมองเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์

เขาคิดได้ว่าหัวใจดวงน้อย ๆ มันยังต้องเต้นต่อ ด้วยอายุเพียงยี่สิบสองปีเศษ เขายังต้องพบเจอผู้คนอีกมากมาย คนเหล่านั้นอาจจะดีใจใจหายหรือร้ายจนทำให้ใจเจ็บอีกรอบก็ได้ ยังมีประสบการณ์ชีวิตอีกนับร้อยนับพันรอเขาอยู่ เรื่องอะไรจะต้องจมปลักอยู่กับคนไม่รักดีที่นอกใจไปหลับนอนกับคนอื่น

เขายังเจ็บได้อีกหลายคราอย่างที่นักร้องคนนั้นว่าไว้จริง ๆ นั่นแหละ

วินาทีที่ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะทิ้งอดีตให้เป็นเพียงฝันร้าย รอยยิ้มบางเบาที่ผุดขึ้นบนใบหน้าละมุนเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน

ใจสมุทรนึกขอบคุณขาทั้งสองข้างที่พาเดินเข้ามาในร้านขอบคุณพนักงานที่เลือกเปิดเพลงนี้ให้ลูกค้ำฟัง และขอบคุณใครคนนั้น...คนที่สร้างสรรค์เพลงโปรดของเขาขึ้นมา

มันเริ่มต้นจากความประทับใจในผลงานเพลงที่ได้ฟัง หลังจากนั้นมาใจสมุทรก็ตามไปฟังเพลงอื่น ๆ ของเคเจ ฟังแล้วฟังอีก ครั้งแล้วครั้งเล่า ยิ่งฟังก็ยิ่งตกหลุมรักทั้งน้ำเสียงและตัวตนของคนร้อง

“อ้อ เพราะแบบนี้แกเลยบูชาพี่เขา เป็นแฟนคลับตัวยง คอยตามไปเชียร์ติดตามเวทีสินะ” เอ็งคิดว่าตัวเองได้ฟังเรื่องราวนั้นก็เข้าใจแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวัน

“ใครบอกเป็นแฟนคลับ”

“อ้าว”

“ทีไปหาเพราะอยากเป็นแฟนพี่เขาต่างหาก”

“อะ?!”

“อู๋...แกจะเสียงดังทำไมเอ็ง” ใจสมุทรยกนิ้วชี้เรียวยาวขึ้นมา ทาบริมฝีปากเพื่อบอกให้เพื่อนเงียบเสียง เกรงใจลูกค้ำคนอื่นในร้านกาแฟยามเที่ยงแห่งนี้

เวลาพักของพนักงานออฟฟิศมันก็แค่ชั่วโมงเดียว ใจสมุทรไม่
อยากให้มลพิษทางเสียงของตนและเพื่อนไปรบกวนเวลาพักอันมีค่า
ของใครเข้า

เอ็งโน้มตัวข้ามโต๊ะเพื่อย่นระยะห่างระหว่างกันแล้วถามเพื่อน
ด้วยเสียงกระซิบ

“เป็นแฟนเนี่ยนะ”

“ใช่ ที่ไปหาบ่อยๆ เราไม่ได้อยากเป็นแค่แฟนเพลง แต่เรา
อยากเป็นแฟนเขา”

“...”

“ไปจีบเขา”

เอ็งผงะ อ้าปากหวอ กะพริบตาปริบๆ รอให้เพื่อนตัวเล็ก
สารภาพออกมาว่าล้อเล่น แต่จนแล้วจนรอดใจสมุทรก็ไม่พูด แถม
ยังส่งสายตามุ่งมั่นกลับมาให้อีก

เอ็งได้แต่เอ็งก็ไม่ได้คิดว่าเพื่อนจะกล้าบ้าบิ่นหวังสูงถึงขนาด
จีบคนมีชื่อเสียงระดับประเทศ อยากจับหัวทุยๆ นั้นมาเขย่าให้สติ
เข้าที่เข้าทาง

จริงอยู่ที่ว่านักร้องคนนี้จัดอยู่ในประเภทหนุ่มรักสันโดษ ชอบ
เก็บตัวไม่ออกสื่อ เคเจแทบจะไม่ออกรายการทีวีโพรมิตเพลงเลย
ด้วยซ้ำ รายการที่เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาไปปรากฏตัวให้แฟนฯ
เห็นบ่อยหน่อยเห็นทีจะเป็นรายการกีฬาของก๊วนเพื่อนฯ บนช่อง
ทางออนไลน์เสียมากกว่า แต่ถึงจะอินดีแค่ไหน เมื่อเอ่ยชื่อเคเจใครฯ
ก็ต้องรู้จัก เพราะไม่ว่าเจ้าของเสียงทุ้มนุ่มคนนั้นจะปล่อยเพลงออก
มาก็เพลงก็ฮิตติดเทรนด์และโด่งดังทั้งหมด

ไม่ว่ามองอย่างไร สองคนนี้ก็ไม่น่าจะวนมาบรรจบกันได้เลย
สักทาง

หากเปรียบเทียบเคเจและใจสมุทรเป็นวงกลมสองวง มันคงเป็น
วงกลมที่อยู่ห่างกันมากเสียจนยากที่จะขยับเข้ามาอินเตอร์เซกต์กัน

ได้ ทั้งคู่ไม่ใช่คนในแวดวงเดียวกัน คนหนึ่งเป็นนักร้องอยู่ท่ามกลาง
แสงสีและความสนใจของผู้คน ใช้ชีวิตในเวลาว่างกินเสียส่วนใหญ่
ส่วนอีกคนเป็นพนักงานออฟฟิศทำงานตอนกลางวัน พบเจอแต่
เพื่อนร่วมงานประสาทเสีย

“มันจะเป็นไปได้ยังไง เขาโสดหรือเปล่าก็ไม่รู้ แถมคนระดับ
นั้นเขามีตัวเลือกเยอะแยะ ทำไมเขาต้องมาเลือกแก”

เชิงไม่ได้ตั้งใจจะดูถูกเพื่อน เพียงแต่พูดออกไปตามความเป็น
จริงของโลกใบนี้ที่ใคร ๆ ต่างก็ให้ความสำคัญคนหน้าตาดีเป็นพิเศษ
ผู้คนเหล่านั้นมักได้รับโอกาสให้เป็นผู้เลือกมากกว่าคนทั่วไป ถึงแม้
เพื่อนของเธอจะหน้าตาน่ารักแค่ไหน ก็คงไม่วายมีคนที่โพรไฟล์ดี
กว่าแวะเวียนมาทำความรู้จักกับเคเจอยู่ไม่ขาด เธอกลัวว่าเพื่อนจะ
เสียเวลาเปล่า

“พี่เขาโสด เพิ่งให้สัมภาษณ์ล่าสุดไปเมื่อสองเดือนก่อน”

จริงอย่างที่โจสมุทรวา เขาได้เห็นเคเจให้สัมภาษณ์ผ่านรายการ
กีฬาบนยูทูปชैनเนลว่าโสดมาพักใหญ่ ยังไม่มีคนรู้ใจ และไม่มีแม้
กระทั่งคนคุย เคเจต้องการเว้นวรรคจากเรื่องหัวใจเพราะความรัก
ครั้งล่าสุดทำร้ายจิตใจจนต้องระบายมันออกมาผ่านเพลงแสนเศร้า
เพลงนั้น

เพลงเศร้าของอีกคน...ที่นำพาให้อีกคนเดินกลับสู่แสงสว่าง

ตัวอักษรเพียงไม่กี่ตัว เสียงร้อง และทำนองอันไพเราะประกอบ
รวมกันแล้วเหมือนดาวเหนือสว่างสุกใส ผุดขึ้นบนท้องฟ้าอันมืดมิด
ในยามที่โจสมุทรวงำลังเดินหลงทางอยู่กลางแจ้ง

“โสดแล้วยังไง เขาต้องมาชอบแกว่่างั้น”

เชิงยังไม่วายชะ ทำเอาจินตนาการถึงฝันฟ้ายามค่ำประดับ-
ประดาด้วยดวงดาวสว่างไสวของโจสมุทรแตกกระจะเจิง

“ก็แค่เต็มใจไปเป็นตัวเลือก ส่วนจะเลือกใหม่ก็คงต้องแล้วแต่
เขา ถึงโอกาสจะน้อยก็ยังดีกว่าไม่ลองเลย” โจสมุทรพูดด้วยใบหน้า

เป็อนยืม

การมองโลกในแง่ดีถึงขั้นเกือบจะเพ้อฝันนี้ทำเอาเพื่อนสาว ผั่งตรงข้ามไม่กล้าห้ามปราม ถึงเปอร์เซ็นต์ความสำเร็จมันจะน้อยนิด แต่เธอก็เห็นด้วยกับคำพูดที่ว่าไม่ลองก็ไม่รู้

หากลองนึกตรึกตรองดูอีกที คงปฏิเสธไม่ได้ว่าคนมีชื่อเสียงก็คือมนุษย์เดินดินคนหนึ่ง เจ็บได้ร้องไห้เป็น มีหัวใจและต้องการความรักเฉกเช่นคนธรรมดาทั่วไป ถึงเพื่อนเธอจะไม่ไซ้ไฮโซไพรไพล์ เลิศหรู แต่มันก็น่ารักในแบบของมัน ความหวังครั้งนี้รีบหรือก็จริง แต่เชื่อว่าจะเป็นศูนย์

ใครจะรู้ล่ะ ไม่แน่ว่านักร้องดังอาจจะชอบผู้ชายตัวเล็ก ตาแป๋ว ยิ้มหวาน หน้ามึน แถมยังหัวดีสุด ๆ แบบเพื่อนของเธอก็ได้

“แล้วแกไม่คิดจะมอง**พี่**คิดของฉันบ้างหรือไง ดูแลเทกแคร์น้องใจสมุทรดีขนาดนี้ แถมยังทำงานที่เดียวกันอีก น่าสนใจและเป็นไปได้กว่านักร้องตั้งเยอะ” เอ็งออกความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา สีหน้าจริงจังยิ่งกว่าตอนรับบริฟงานกราฟิกดีไซน์จากเออี

“...”

“ใจ วงกลมของแกกับของมิสเตอร์แทททูเนีย มันไม่มีทางเคลื่อนที่มาอินเตอร์เซกต์กันได้เลย”

“เราถึงได้พยายามเอาวงกลมตัวเองไปอินเตอร์เซกต์กับวงกลมของพี่เขาอยู่นี่ไงเอ็ง”

“แต่กับพี่คิดแกไม่ต้องพยายามเลย วงกลมแกสองคนคาบเกี่ยวกันอย่างสวยงามอยู่แล้วจ้า”

เอ็งกำลังเอย์ถึงหัวหน้าทีมโปรดักชันส์ผู้สนใจดีมีเสน่ห์ เป็นที่รักใคร่หมายปองของผู้คน น่าเสียดายที่เขาแสดงออกอย่างไม่ปิดบังว่าสนใจเพื่อนหนุ่มของเธอคนนี้เพียงคนเดียวไม่เหลียวมองคนอื่น

เอ็งและใจสมุทรเข้ามาทำงานในบริษัทโปรดักชันส์เฮลท์แห่งนี้

พร้อมกัน โดยมีคิว หรือ คนพัฒนา หัวหน้าทีมทำหน้าที่ที่พี่เลี้ยงคอย
แนะนำงานให้ บุคลิกหนุ่มสุภาพอ่อนโยน อบอุนละมุนละม่อมของ
คิวทำเอาเอ็งปลื้มปลื้มหนัก และเพราะปลื้มมากจึงสังเกตเห็นว่า
หัวหน้าทีมสุดหล่อคล้ายจะเอ็นดูเพื่อนรักของตนมากเป็นพิเศษ หาก
การปฏิบัติต่อคนอื่นเรียกอบอุน กับใจสมุทรคงเรียกว่าร้อนรุ่มเหมือน
ยื่นตากแดดตอนเที่ยงตรง

“พี่เขาเป็นหัวหน้า อย่าพูดแบบนั้น เดียวคนอื่นเข้าใจผิดหมด”

“อ๊อ้ย คนอื่นเขาเข้าใจถูกหมดแล้วจ้า มีแต่แก่นั่นแหละปิดหู
ปิดตาอยู่ได้”

ใจสมุทรหุบปากที่กำลังจะอ้าเถียง ถ้าจะบอกว่ามองไม่ออก
ว่าคิดสนใจตัวเองก็คงเป็นคำโกหก เพียงแต่เขาไม่ได้ติดกับอีกฝ่าย
ในแง่ นั้น แถมยังมีคนที่ชอบอยู่แล้วเต็มหัวใจ

“...” หนุ่มตัวเล็กส่ายหน้าโดยไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีก บอก
เพื่อนเป็นนัยว่าให้ปิดตงหัวซอ้นี้ไปได้เลย

“เฮ้อ คนดี ๆ ใกล้เคียงมันไม่ชอบ ถ้ามจริง แกรู้ได้ไงว่าชอบพี่เคเจ
เขาจริง ๆ ไม่ใช่แค่กรีดนักร้อง”

“แกเคยเห็นเราตามกรีดนักร้องหรืออ”

“เพราะไม่เคยไปถึงตาม แกแยกออกหรือว่าชอบเขาจริง ๆ
ไม่ใช่แค่ปลื้มในฐานะนักร้องคนโปรดอะไรแบบนั้น”

ใจสมุทรนั่งคิด *ปลื้มในฐานะนักร้องคนโปรดนั้นหรือ* เขาคง
ปฏิเสธไม่ได้ว่าเคเจเป็นนักร้องคนโปรดของตนจริง ก็ในเมื่อนักร้อง
ที่ชื่นชอบมีเพียงคนเดียว เพียงแต่ความประทับใจที่มีให้เคเจมัน
ไม่ได้มีแค่เรื่องผลงานเพลงนะสิ

ภายใต้ความประทับใจ ยังมีความประทับใจกว่าซ่อนเร้นอยู่

ใจสมุทรเก็บซ่อนความทรงจำบางอย่างเอาไว้เพียงคนเดียว
มาโดยตลอด ไม่เคยเปิดปากเล่าให้ใครฟังมาก่อนแม้แต่เพื่อนสนิท
พอได้นึกถึงมันอีกครั้งก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ อาการยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

บิดไปบิดมานั้นทำเอาเอ็งหรีตตามองอย่างสงสัย

“เราเคยอินเตอร์เซกต์กันมาแล้วนะเอ็ง”

“ใครอินเตอร์เซกต์ใครนะ” เอ็งตามเรื่องราวไม่ทันจึงถามย้ำ
เพื่อความแน่ใจ

“เรากับพีเชา”

“...”

“แกจำตอนปีสี่ที่เราไปออกค่ายอาสา กับมูลนิธิกีฬาได้ไหม”

“อ้อ ที่ฉันไม่ร่วงไปด้วย ทำไมอะ” เอ็งมองเพื่อนด้วยความ
คลางแคลงใจ

ใจสมุทรฉีกยิ้มสวยอีกรอบก่อนจะเล่าเรื่องราวที่สามารถนิยาม
คำว่าบังเอิญได้อย่างดีเยี่ยม ในตอนนั้นเขาเป็นเพียงนักศึกษาชั้นปี
สุดท้ายและพอมีเวลาว่างจึงไปร่วมเป็นอาสาสมัครออกค่ายกับ
มูลนิธิ Sport Sanctuary เพื่อสร้างสนามกีฬาให้เด็กด้อยโอกาสใน
พื้นที่ห่างไกล โดยปกติแล้วโครงการค่ายอาสาของที่นี่จะจัดในเดือน
พฤศจิกายน แต่ปีนั้นเลื่อนไปจัดเดือนธันวาคมซึ่งตรงกับวันว่างของ
เขาพอดี

แต่ใครเลยจะรู้ว่าอีกหนึ่งเหตุผลที่ใจสมุทรตัดสินใจมาร่วมค่าย
อาสาในครั้งนั้นเพราะความทุกข์ร้อนที่สูมอยู่ในอก หนูนุ่มน้อยอยู่ใน
ช่วงทะเลาะเบาะแว้งกับแฟนหนุ่มอย่างหนักจนความสัมพันธ์เปราะ
บางลงเรื่อย ๆ ปัญหาหัวใจแบบรายวันเล่นเอานักศึกษาปีสี่เหนื่อย
ล้าจนต้องการหนีไปพักใจ แต่จะไปทั้งทีก็อยากทำความดีด้วยเลย
ถือโอกาสนั้นไปค่ายอาสา กับเพื่อน ๆ กลุ่มหนึ่งในคณะ

ด้วยความที่ใจสมุทรไม่ใช่คนรอบรู้เรื่องวงการบินหรือวงการ
ใด ๆ อีกทั้งไม่มีเอ็งเดินทางไปด้วยจึงไม่มีคนคอยบอกว่าก๊วนหนุ่ม
หน้าตาดีผู้เป็นตัวตั้งตัวตีของการจัดค่ายอาสา นี้เป็นใครมาจากไหน
กันบ้าง

ใจสมุทรจึงไม่รู้ว่าหนุ่มหล่อสะดุดตาผู้เป็นเจ้าของรอยสักสวย

คนนั้นเป็นใคร

ในคืนสุดท้ายก่อนกลับกรุงเทพฯ หนู่มน้อยปีสี่เกิดอาการนอนไม่หลับจึงออกมาเดินเล่นที่หน้าผาชมดาวในหมู่บ้าน ตั้งใจมาระบายความอัดอัดในใจเงียบ ๆ คนเดียว ใจสมุทรนั่งซึมเซาท่ามกลางดวงดาวเต็มฟ้า ปล่อยให้หน้าตาไหลไปเรื่อย ๆ ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าได้ล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวของใครบางคนที่มานอนเอกเขนกจับจองพื้นที่ดูดาวอยู่ก่อนแล้ว...

จนมีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากบริเวณใต้ต้นไม้

'ร้องขนาดนั้น น้ำหมดตัวแล้วมั้ง'

หนู่มน้อยสะดุ้งโหยงเพราะก่อนหน้านั้นมองไม่เห็นคนในเงามืด คิดว่าตัวเองมานั่งเศร้าเป็นพระเอกเอ็มวีอยู่ตรงนี้เพียงคนเดียว พอเพ่งมองดี ๆ ก็เห็นว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มเจ้าของมูลนิธิ

'เอ่อ ขอโทษครับ พอดีไม่ทันเห็นว่ามีคนอยู่' ใจสมุทรปาดน้ำตา กลับสะอื้นเพราะเริ่มรู้สึกหน้าบางขึ้นมาที่มีคนแปลกหน้าเห็นมุมอ่อนแอของตน

'ก็ไม่ได้ว่าอะไร แค่อัลล้วย่างกายจะขาดน้ำซะก่อน อะ'

ขวดน้ำเปล่าถูกยื่นมาให้โดยคนที่ใจสมุทรไม่รู้ชื่อเสียงเรียงนาม แต่เพราะไม่ได้กระหายและไม่ได้สนิทใจถึงขนาดรับน้ำจากคนแปลกหน้าจึงไม่ได้ยื่นมือออกไปรับ ถึงจะหล่อแค่ไหนก็ยังไม่ได้ใจ จึงส่ายหน้าปฏิเสธ

'ไม่เอาหรือ ก็เห็นร้องอยู่ตั้งนาน'

'นานมากเลยหรือครับ' หนู่มนักศึกษาไม่ได้สังเกตตัวเอง 'ไม่รู้เลยว่าจมอยู่กับความเศร้าและเปลือกร้องไห้ให้คนอื่นฟังมานานแค่ไหนแล้ว

'ก็นานนะ คุณร้องตั้งแต่ผมอายุยี่สิบหก จนตอนนี้ผมอายุยี่สิบเจ็ดแล้ว คุณยังไม่หยุดร้องเลย'

'เวอร์ร่น่าคุณ ผมไม่ได้ร้องให้เป็นปีซะหน่อย...เอ๊ะ'

ใจสมุทรเถียงทันควันเพราะคำพูดนั้นฟังดูไร้ความเป็นไปได้ โดยสิ้นเชิง แต่ค่านยังไม่ทันจบประโยคกลับเพ็งนึกขึ้นได้ว่าชายแปลกหน้าที่มีรอยสักโผล่พ้นทั้งคอเสื้อและแขนเสื้อคนนั้นหมายความว่าอย่างไร เมื่อยกนาฬิกาขึ้นดูก็พบว่าขณะนี้เลยเที่ยงคืนมาได้สามนาทีกว่าแล้ว

‘วันนี้วันเกิดคุณเธอครับ’

ชายหนุ่มตัวสูงขายาวแก้งก้างคนนั้นยิ้มบางพร้อมพยักหน้า น้อยๆ เพื่อบอกว่าใช่ นำแปลกที่ใจสมุทรมองว่ารอยยิ้มท่ามกลางความมืดสลัวนั้นช่างสวยงามเหลือเกิน ผู้ชายคนนั้นดูเคร่งขรึมเมื่อบนหน้านิ่งไม่แสดงอารมณ์ แต่พอยกมุมปากขึ้นกลับดูอบอุ่นเสียจนใจสมุทรผล่อจ้องอยู่นาน

‘เออ...แฮปปี้เบิร์ทเดย์ครับ’ เพราะไม่รู้จะพูดอะไร ใจสมุทรเลยอวยพรแก้เก้อ

‘วันเกิดต้องร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ทเดย์สิ ไม่ใช่ร้องให้ให้ฟัง’

‘อ่า...’

‘เร็วสิ’

‘ฮะ แฮปปี แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทูยู...’ เมื่อถูกเร่งเข้าใจสมุทรมก็บ้าจี้ร้องขึ้นมาราวกับโดนมนตร์สะกด ตะกุกตะกักจนเจ้าของวันเกิดหัวเราะ ยิ้มน้อยๆ ว่าดูดีแล้ว พอเห็นฟันขาวเรียงสวยแบบนี้เข้าไปหนุ่มน้อยถึงกับอึ้งในความหล่อเหลาเอาการ ร้องผิดร้องถูก กว่าจะจบเพลงก็ร้องวนอยู่หลายรอบ

เพลงจบลงพร้อมกับเสียงหัวเราะพอใจในลำคอของนักร้องตัวจริง เกิดมาเขายังไม่เคยฟังเพลงอวยพรวันเกิดที่คีย์ประหลาดขนาดนี้มาก่อน ไม่รู้ว่าอีกคนร้องเพลงแยะอยู่แล้วหรือเพราะดันไปเร่งรัดถึงได้ออกมาเหมือนกับเป็นเพลงอื่นแบบนั้น

‘ผมจะขอพรแล้วนะ’ ชายหนุ่มบอก

ทางด้านใจสมุทรมคิดในใจว่าคนคนนี้จะมาบอกเขาทำไมกัน

จะทำอะไรก็ทำไปสิ แต่ถึงอย่างนั้นก็อดสงสัยว่าอีกคนจะขอพรกับอะไรไม่ได้ ในเมื่อเค้กสักก้อนก็ไม่มี

คำถามถูกตอบเมื่อเขาเงยหน้ามองหมู่ดาวบนท้องฟ้าซึ่งคงไม่มีโอกาสได้พบเห็นหากคืนนี้พวกเขาอยู่ในเมืองหลวง ชายหนุ่มใช้สองมือค้ำไปก้มพื้นด้านหลังในท่วงท่าสบาย ๆ เอ่ยขอพรกับลมฟ้าอากาศหน้าตาเฉย

‘ขอให้เด็กน้อยข้างๆ ผมดีขึ้นไปเร็ววัน ไม่ว่าเขาจะเจออะไรมา’

‘...’ ใจสมุทรอ้าปากค้างเพราะไม่คิดว่าตนจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากพรวันเกิดของคนแปลกหน้าคนนี้

‘ผมอุตส่าห์เสียดสละ birthday wish ให้เลยนะ’ นุ่มเสียงนุ่มพูดกับคนข้าง ๆ แต่ตายังคงเหม่อมองกลุ่มดาวบนท้องฟ้า

‘...’

‘หายไว ๆ ล่ะ’

ส่วนประโยคหลังนั้นหันมาบอกใจสมุทรตรง ๆ

คำหยอกเย้าที่ว่าแสนใจดีถูกส่งมาพร้อมกับรอยยิ้ม ใจสมุทรส่งยิ้มตอบเป็นครั้งแรกตั้งแต่มานั่งอยู่ตรงนี้ เอ่ยขอบคุณอีกฝ่ายที่ทำให้สบายใจขึ้นแม้ไม่มีคำปลอบโยนแม้แต่คำเดียว ไม่ต้องมีการไต่ถามว่าสาเหตุของความเศร้าโศกครั้งนี้คืออะไร มีเพียงรอยยิ้มที่ส่งมาซโลมใจให้ผลสมานเร็วขึ้นเท่านั้น

พอสนิทใจกันมากขึ้นอีกระดับ คนแก่กว่าก็ตัดสินใจหยิบยกเรื่องราวน่าขันของทั้งตัวเองและเพื่อนฝูงมาเล่าให้หนุ่มน้อยข้าง ๆ ฟัง เพราะค่อนข้างมั่นใจว่าเจ้าของดวงตาใสที่อยู่นั้นไม่รู้จักเขา เล่าไปก็เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากปากเล็ก ๆ นั้นได้ตลอด ถึงบางเรื่องคนเล่ายังรู้สึกเองว่ามันแปลกเหลือเกิน แต่เด็กตรงหน้ากลับหัวเราะคิกคักจนยับย่นตาสวยมีม่านน้ำใส ๆ เคลือบ

‘อารมณ์ดีแล้วนี่’

คน ‘อารมณ์ดีแล้ว’ พยักหน้า น้ำตาที่ไหลให้ความเสียใจ
เหือดแห้งไปแล้ว บัดนี้มีเพียงน้ำตาจากการหัวเราะต้องคิดต้องแข็ง
อยู่คนเดียว

‘คุณยิ้มสวยนะ’

‘...’

‘ยิ้มเยอะ ๆ หน่อยก็ดี’

‘...’

‘เมื่อกี้ตอนคุณร้องไห้ น้ำกลั้วมากเลย ผมเกือบวิ่งหนีแล้ว นึก
ว่าผีหลอก’

‘นี่คุณ!’

ขึ้นเสียงใสอีกฝ่ายก็จริงแต่สุดท้ายใจสมุทรก็หัวเราะออกมา
อีกอยู่ดี ก็เพราะรู้ว่าภายใต้คำพูดเหน็บแนมนั้นคือการให้กำลังใจใน
รูปแบบหนึ่งจากเจ้าของรอยสักทั้งตัว

ถึงจะนำหมั้นไฉนนิดหน่อยแต่ถือว่าเจตนาดี ใจสมุทรจะให้ภัย
ก็แล้วกัน

น่าแปลกที่ความตั้งใจแรกคือการมานั่งร้องไห้เย็บ ๆ ตาม
ลำพัง แต่สุดท้าย ใจสมุทรกลับรู้สึกยินดีที่คำคืนนี้เขาไม่ต้องอยู่คน
เดียว

ทั้งคู่แยกย้ายกันไปตามทางของตนหลังรถคันโตซึ่งชาว
ค่ายใช้เป็นยานพาหนะจอดลงที่จุดนัดพบในกรุงเทพมหานครในวัน
ถัดมา

ไม่มีการพูดคุยเพื่อทำความรู้จักกันมากกว่านั้น ไม่รู้ว่าอีกฝ่าย
ชื่ออะไร มีเพียงรอยยิ้มมุมปากพร้อมผงกศีรษะบอกกล่าวแล้วเดินแยก
กันไป

**ใครจะเชื่อว่าหนุ่มเจ้าของรอยสักสวยที่เคยทำให้ประทับใจ
มาแล้วครั้งหนึ่งจะเป็นคนเดียวกับนักร้องชื่อดังเจ้าของบทเพลงที่**

ช่วยให้อุ่นใจจากความหม่นหมอง ตอรับรู้ความจริงข้อนี้ใจสมุทรถึงกับอุทานหยาดกายออกมาด้วยความตื่นเต้น พอความตื่นเต้นหมดไปถึงได้นึกไม่ว่าใครก็ตามที่ทำให้มีสเตอร์เทพทูของเขาต้องปวดร้าวถึงขนาดระบายมันออกมาผ่านเพลงเพลงนั้น

นับตั้งแต่ปล่อยเพลงออกมาเมื่อหลายเดือนก่อน ใจสมุทรก็ไม่เคยเห็นเคเจียมแบบนั้นอีกเลย ทำให้เขาเกิดความสงสัยว่าช่วงที่ไม่ได้พบเจอกันมันมีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นบ้าง รอยยิ้มแสนล้ำค่าที่เขาเคยเห็นบนยอดดอยมันหายไปไหน แล้วหากเขาเริ่มออกตามหามันตอนนี้ จะยังพอมีโอกาสหาเจอหรือเปล่า

หรือมันได้หายไปแล้วตลอดกาล...

แน่นอนว่าคนที่ขโมยรอยยิ้มนั้นไปจะต้องเป็นคนสำคัญของอีกฝ่าย หากไม่แล้วคงไม่มีผลต่อจิตใจเคเจียมขนาดนี้ นึกที่ไรใจสมุทรก็ห้ามความโกรธไม่ได้สักที ทั้งโกรธทั้งอิจฉา

หากเขาได้รับโอกาสให้ครอบครองหัวใจของพีเคเจบ้าง เขาจะดูแลมันให้ดีที่สุดเท่าที่ความสามารถของคนคนหนึ่งจะทำได้

เพราะใจสมุทรชอบพีเคเจผู้แสนใจดีคนนั้นมากจริง ๆ

ถึงแม้สิ่งที่เกิดในปีก่อนนั้นจะเป็นเพียงความประทับใจเพราะตัวเขาเองมีคนรักอยู่แล้ว แต่ในเมื่อพรหมลิขิตขีดให้ได้โคจรมาบรรจบพบเจอกับใครคนนั้นอีกครั้งในวันที่ไร้พันธะทางใจ ความประทับใจนั้นมันก็เพิ่มพูนกลายเป็นความชอบ แถมความชอบที่มีให้อีกฝ่ายยังเพิ่มปริมาณมากขึ้นทุกวัน

ไม่สิ ทุกวินาที

นึกแล้วก็กายอยู่เหมือนกันที่เดินไปร้องเพลงเพี้ยน ๆ ให้คนทีร้องเพลงเพราะฟัง แต่จะโทษใครได้ละ ก็ในเมื่อตอนนั้นเขาไม่รู้นี่นา ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

แต่ไม่ว่าเหตุการณ์คืนนั้นจะนำเขินอายแค่ไหนก็ตาม มันก็ทำให้ใจสมุทรรับรู้และจำได้แม่นยำโดยไม่ต้องเชิร์ชกูเกิลว่า...พีเคเจ

ของเขาเกิดวันที่เท่าไร

เอ็งอ้าปากค้างหลังได้ฟังเรื่องราวนั้นจนใจสมุทรกลัวว่า แผลงวันจะบินเข้าปากเพื่อน ตาหยีเล็กหลังกรอบแวนของหญิงสาว เบิกโตขึ้นในแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ขนาดเขาดกเค็กส้มป้อนให้ เอ็งก็ยังไม่ยอมหุบปากเคี้ยว เธอโวยวายใหญ่โต ต่อว่าใจสมุทรที่ไม่เคยเล่าเรื่องไปออกค่ายกับบรรดาหนุ่มฮอตทั้งหลายให้ฟัง แถมยังได้นั่งดูดาวกับคนดั่งแบบง ๆ กว่าความเดือดดาลของแม่สาว กราฟิคดีไซเนอร์เพื่อนรักจะจบลงก็เกือบหมดเวลาพักเที่ยง

“รู้แล้วว่าชอบจริง แล้วก็เข้าใจแล้วว่าเพราะอะไร”

“อ้อ” ใจสมุทรพยักหน้าอย่างแรงพร้อมยิ้มกว้างนำมันเขียว จนเพื่อนอยากยื่นมือไปบีบแก้ม

“ตายแล้วพี่คิวของฉัน เจอคู่แข่งนำโด่งไปไกลเลย จะตามทันไหมเนี่ย” เอ็งเห็นใจหัวหน้าทีมสุดหล่อ แต่ก็อยากเชียร์ให้ใจสมุทร จีบเคเจให้ติด ก็เรื่องราวที่เล่าให้ฟังมันจี้จี้หัวใจเสียจนเธอเกิดอยาก ย้ายข้าง หันมาเอาใจช่วยเพื่อนรักให้สมหวังแทน

ใจสมุทรถอนใจแรงเมื่อเพื่อนเอ่ยถึงคิวอีกครั้ง เพราะไม่รักไม่ชอบเขาก็ส่วนหนึ่ง แต่ลำบากใจมากกว่าด้วยไม่อยากจะตกเป็นขี้ปาก เพื่อนร่วมงาน โดยเฉพาะเพื่อนร่วมงานบางคนที่ยังแต่จะหาเรื่อง จีบผิดและเหน็บแนมกัน เขาไม่อยากจะยุ่งกับเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ ในออฟฟิศ เพราะปัญหาที่เผชิญอยู่ทุกวันก็ทำให้เหนื่อยหน่ายมากพอแล้ว

“ไป ๆ กลับไปทำงานที่เรารัก ใช้เวรใช้กรรมกันเถอะ แก่ไม่มองพี่คิวเดียวฉันมองเองจ้า”

เอ็งลยหน้าลยตาพูดบ้าง ส่วนหนุ่มน้อยกราฟิคดีไซเนอร์ ก็ได้แต่ส่ายหน้าระอาเป็นรอบที่ร้อยของวัน

ใจสมุทรนึกแข็ง เขาไม่คิดว่างานแรกในชีวิตจะหนักหนาสาหัสได้ถึงขนาดนี้ แม้รู้ว่าที่นี้เป็นบริษัทใหญ่โตมีชื่อเสียงและให้ค่าตอบแทนค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับที่อื่น ทำให้เนื้องานแปรผันตรงกับเงินที่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่วายรู้สึกหมดแรงจนต้องสะกดจิตตัวเองให้ฮึดสู้อยู่ไม่เว้นวัน ยิ่งหัวหน้าทีมบอกว่าตนมีพรสวรรค์และฉายแววจะได้ขยับขึ้นเป็นซีเนียร์ดีไซเนอร์เร็วกว่ากำหนดยิ่งรู้สึกกดดันจนไม่อยากกลับไปทำงาน

แต่จะไม่ทำก็ไม่ได้ ในเมื่อชีวิตมนุษย์เงินเดือนอย่างเขาต้องกินต้องใช้ คอนโดก็ต้องผ่อน ข้าวก็ต้องซื้อกิน น้ำมันรถก็ต้องเติม อย่างไรก็ตามใจสมุทรก็ต้องพยายามให้กำลังใจตัวเอง ท่องจำให้ขึ้นใจถึงข้อดีของการทำงานและกัดฟันทำมันให้ดีที่สุด

แต่ข้อดีข้อเดียวของการทำงานที่นึกได้ในตอนนี้เห็นทีจะเป็นการได้ยัดเอียร์โฟนแล้วเปิดเพลงของนักร้องคนโปรดฟังพร้อมอัมคลอไปเบา ๆ ก็เท่านั้น ถึงเสียงอัมเพลงของเขาจะตรงคีย์บ้างไม่ตรงคีย์บ้างก็ตามที...

นี่ไงล่ะ กำลังใจในการทำงานในแต่ละวันของใจสมุทร